

UTÓSZÓ

Ki ne gyűjtögetett volna kagyló- vagy kcsigahéjakat gyermekkori táborozások, kirándulások során akár a Balaton, akár a Tisza vagy a Duna partján? A változatos formák és a gyöngyház csillogása mindenkit elbűvölt. Vajon eszünkbe jutott valaha, hogy eleink nem pusztán esztétikai célból gyűjtötték őket? Hogy ezek az édesvízi élőlények őseink „étlapján” gyakran szerepeltek? Elfogyasztásukat követően pedig héjak hatalmas tömege maradt vissza az egykori folyóparti települések mentén, melyek igen hasznos információt hordoznak nem csupán az itt élt népcsoportok étkezési szokásairól, hanem a közösségek és a vízi környezet kapcsolatáról is? Vagy az egykori tiszai árvizekről? Netán arról is, hogy szeszélyes folyóink változásai milyen kihívásokra készítették az egykor itt élt embereket? Ilyen és más hasonlóan érdekesítő kérdésre keresik a választ a jelen könyv szerzői, amikor úgy döntenek, hogy a valamikori szeméthalmokban elmerülve megpróbálják feltárni mindazon

környezettörténeti, ökológiai információk összességét, mely a Kárpát-medencét és a Közép-, valamint Alsó-Tisza-vidék folyóvízi, ártéri területeit jellemezték hat-hét évezreddel ezelőtt.

Gulyás Sándor és Sümegei Pál *Édesvízi puhatestűek a környezetrégészetben* című könyve egy új kutatási terület izgalmas eredményeit mutatja be. Biztos vagyok benne, hogy a szakmai nagyközönség (geológusok, régészek, ökológusok, környezettörténészek, biológusok, mezőgazdászok), valamint a hallgatók mellett „ízletes” olvasmányra lennek azon laikus érdeklődők is, akik többet szeretnének tudni egyik legszebb folyónk, a Tisza, és a partján megtelepedett első termelő gazdálkodást folytató népcsoportok kapcsolatáról.

Pál-Molnár Elemér
sorozatszerkesztő
2012. december